

S. Kol.

Jak vyrůstám s knihou – My děti ze stanice ZOO

Už jako malá holka jsem měla tu čest seznámit se s člověkem, který byl drogově závislý a tato osoba mi byla blízká. Moje máma. Člověk, který by vám měl být nablízku a stát při vás a pomáhat vám řešit konflikty, problémy, strasti a být tady s vámi během těch úspěšnějších dní. Dnes je mi 17 let a pomalu chápu, jak mámě mohlo být a co prožívala během abstinčních muk, co jí droga nabízela a naopak brala.

Kniha „My děti ze stanice Zoo“ se pro mě stala takovým...jak to nazvat, průvodcem světem drog a všeho kolem toho. Moje maminka trpěla stejně jako hlavní hrdinka Christianne F. Těžké proplakané noci a promarněné dny. Mívala bolesti a křeče, ale já jako osmiletá holka neměla šanci zakročit.

Drogová závislost nás každým dnem rozdělovala více a více. Dny byly úmornější a já měla věčně hlad. Prioritou mě mámy se stal fet. Hlavním úkolem dne bylo sehnat dávku heroinu, aby se mámě ulevilo a byla schopná racionálně uvažovat. Christianne a moje máma si byly v ledasčem podobné.

Pamatuji si, že když se máma snažila přestat, polykala prášky a zapíjela to alkoholem. Trpěla, skučela a mě jí bylo líto. Dnes lituji, že se mi tato kniha nedostala do rukou dříve. Mohla jsem mámě pomoci a ne jen nečinně přihlížet jejímu utrpení, které jí drogy způsobovaly. Bohužel mě matka odsunula na druhé místo. Už jsem nebyla její holčička, ale překážka, musela do mě zkrátka investovat peníze a to se jí pramálo líbilo. Tak se mě zbavila, drogy nás rozdělily a já dodnes pobývám po ústavech a sociálních zařízeních.

Máma se od roku 2007 ozvala jen telefonicky. Drogy se jí staly břemenem a brzdou. V době společného soužití se ale neudály jen zlé věci, když měla máma lepší chvíli byla božská, starala se a zase se zdálo být vše v pořádku. Máma se pak ale vrátila do „normálu“ a vše bylo na nic jako předtím. Lidé kolem nás začali umírat, přestřelili, dali si Zlatou žílu, nebo umrzli během zimy. AIDS a jiné nemoci závisláky kosily jednoho po druhém. Máma se své závislosti nezbavila a když už ani dítě není dostatečným důvodem přestat, tak už není důvodem nic.

Christianne a její příběh mi dal šanci vidět to máminými očima, hltala jsem každé slovo a vzpomínala na to, že máma to měla podobné. Dnes má Christianne dospělé dítě a je vyléčená. Moje máma s drogami nepřestala a dne 25.9.2016 zemřela v Německu, kde pobývala. Zemřela ve věku 46 let na celkové selhání organismu. Drogy mi vzaly mámu. Možná, kdybych byla dřív četla tu knihu, mohla jsem ji třeba přemluvit k léčbě. Bohužel se mi kniha dostala do rukou až po mámině smrti, kdy jsem hledala útěchu v knihách.

Moje máma nebyla zlá, stále je to pro mne moje máma a ať už měla jakýkoli důvod začínat s drogami, nebudu ji soudit, tak jako osoby v příběhu knihy „My děti ze stanice ZOO“ i moje máma měla důvod. Vždy, když si na mámu vzpomenu, jak se asi v tom feťáckém nebi má, říkám si, jestli tam mají odvykačku a jestli se setkala s osobami, které během téhle sjeté éry ztratila.

Chtěla bych mámě říct díky za to, jaká byla bojovnice, že mě i tak nenechala úplně napospas osudu, že uměla být milá a přívětivá, paní knihovnici za dobrý tip a Christianne, že mi její kniha dovoluje vracet se zpět v čas a mít pocit, že jsme zase s mámou spolu. Sice to nebyl žádný med, ale byly jsme spolu. Taky je to pro mě ponaučení, navždy jsem řekla drogám a alkoholu ne, jsem sice mladá, ale tohle vím jistě, že se mě týkat nebude. Drogy jsou svinstvo, ale pomáhají nám opouštět krutou realitu ze které se občas potřebuje někdo vymanit. Kniha pro mě byla inspirativní i z téhle stránky, ukázala mi i to, co jsem s mámou nezažila. Situace, které máma neprožila a ukázala mi, že to s mámou mohlo být i horší.

Michaela Bayerová, Dětský domov Hrotovice – Sokolská 362, Hrotovice 675 55, nar. 14.6. 1999,

ZŠ při FN Brno, Černopolní 9, příspěvková organizace, SŠ III.ročník, t. 532 234 6640

e-mail: mychaela.bayerova@seznam.cz